

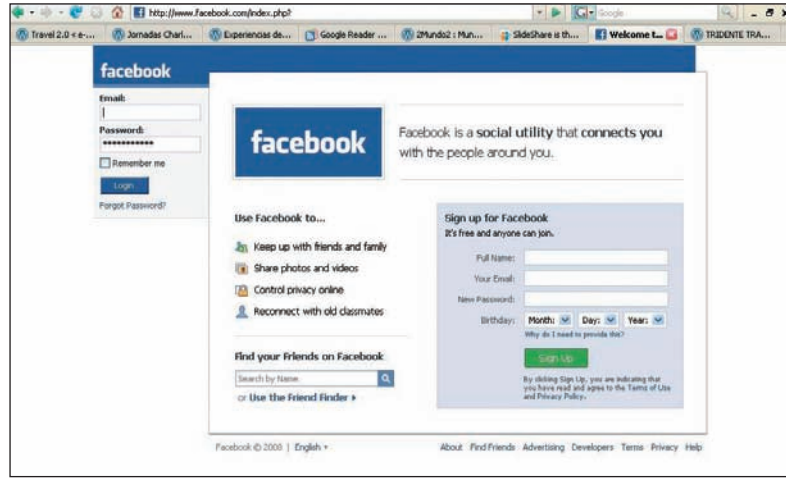
no hauria de ser tingut com a excusa o alternativa a aquest. Per més que les campanyes publicitàries ens barregin parenostres i cigrons i alguns psicòlegs benintencionats vegin en els videojocs efectes motivadors i potenciació d'habilitats. Tornem a la pregunta. Volem un mecànic que colli ràpid els cargols o que resolgui avaries?

Quan?

La resposta està implícita en el qui. Si el coneixement no està en la persona del professor sinó en les imatges d'un CD, les paraules d'un podcast o en el funcionament d'una simulació per ordinador, l'accés a aquest coneixement es pot fer en qualsevol moment. I això pot suposar un gran avantatge. Perquè permet buscar les condicions idònies de treball. El racó preferit, el moment més eficaç... Però sense oblidar mai que ni el CD ni el podcast ni el programa d'ordinador són un antibiòtic que ens curi la ignorància. I tenint present que el coneixement cal treballar-lo per entendre'l, assimilar-lo i, sobretot, recordar-lo. Massa sovint els alumnes treballen per al demà immediat que suposa un examen. Sense adonar-se que això suposa treballar menys, però treballar tants cops com es necessita aquell concepte, aquella llei o aquell argument lògic. I que fer-ho un cop, però a fons, t'estalvia tots els altres.

On?

Seguim en la mateixa línia argumental. Si hem trencat els murs de l'escola i podem exercitar el procés d'aprenentatge en qualsevol moment, està clar que aquest procés, gràcies als recursos mul-

El Facebook busca ampliar l'entreteniment de l'usuari.

timèdia, tampoc no té limitacions espacials.

La cuina, el menjador, el jardí o la platja poden ser llocs on treballar. A condició de disposar dels recursos tecnològics necessaris. I pensant, per damunt de tot, en el procés d'aprenentatge que reclama atenció (i, per tant, manca de distracció), motivació (i, per tant, disciplina quan aquesta no és suficient) i temps. Massa sovint es confon eficiència amb rapidesa. Volent ignorar que hi ha un objectiu final. Una meta. Aprendre una cosa. I que, per més que jo corri en una carrera, si no arribo a la meta, la meua cursa, el meu esforç, ha estat inútil.

Perquè i per què?

Arribem a les dues preguntes crucials. La del motiu i objectiu del material didàctic multimèdia. Probablement les dues preguntes que marquen la diferència entre el material multimèdia didàctic i el que no ho és. Entre la Wikipèdia i el Facebook. El primer busca ampliar el coneixement dels usuaris. El segon busca ampliar-ne l'entreteniment. Dos objectius difícilment compatibles amb dues eines

clarament antagòniques. Perquè, per més que es digui, tots sabem

que no es pot anar a la processó i tocar les campanes. Que l'estudi exigeix aplicació i una certa dosi de no-plaer. Però ara entrariem en un món de motivacions personals que només interessa als qui veuen en l'aprenentatge una oportunitat de futur i un motiu de gaudi. I a aquests no cal esperonar-los per llegir un llibre, fer els deures o plantejar-se el futur. Aquests ja saben el que valen les eines que, com els recursos multimèdia, et faciliten la feina. Ells ja han après a aprendre.

Malgrat tot, la Wikipèdia

I, malgrat tot, Wikipèdia segueix creixent. Per les aportacions anònimes que fa molta gent interessada, no tant en figurar com autor o expert, com en el fet que les generacions vinents o les d'altres llocs del planeta tinguin accés a una informació fiable, contrastada i àmplia. Encara que, sovint,

desbordi les capacitats de comprensió o anàlisi del lector poc preparat. Però, per això, incorpora una eina potentíssima que els llibres mai no podran oferir de manera tan ràpida i immediata. La possibilitat de consulta instantània del diccionari, d'explicació del concepte que no s'entén a través del lligam amb l'article que l'explica, o la possibilitat de consultar altres fonts i contrastar aquella informació.

El problema no és, per tant, que la informació no sigui bona. El problema és que el lector o l'estudiant la doni per bona. Sense entendre-la o sense contrastar-la. Generalment per mandra o per incapacitat de filtrar el contingut i quedar-se amb el que ell entén.

És cert que la Wikipèdia –i en general els multimèdia– generen un cert garbuix en el cervell dels nostres estudiants (i en els que no ho som també) a base de posar-hi informacions parcials, poc entenedores o esbiaixades. Però és justament l'aprendre a aprendre de les nostres escoles qui hauria d'enfrontar-se a aquest garbuix. Els nostres estudiants –i en general la nostra societat– han sentit a parlar de tot i es creuen ja experts en el tema a qui poca cosa més els poden ensenyar. I per acabar-ho d'adobar, veuen com els adults de referència (i aquí hauríem de tornar als multimèdia més massius, és a dir, ràdio, televisió, etc.) comparteixen aquest garbuix i el mostren sense cap mena de pudor. Menystenint el coneixement rigorós de les formes més diverses. Des d'obligar a un expert a explicar el concepte més enrevessat en el minut i mig d'una entrevista a mostrar un cert menyspreu irònic cap a la gent que té coneixements.

Wikipèdia no resol aquest garbuix però, ben administrat i treballat, pot ajudar a posar ordre als calaixos del nostre coneixement.

OXFORD HOUSE

MATRÍCULA GRATUÏTA
Preparació exàmens de la Universitat de Cambridge.
Anglès, alemany i francès. **IDIOMES**
Cursos per a empreses.
Horaris especials ESO.

EL VENDRELL • Pl. d'Orient, 3 (davant Mercat Municipal)
977 66 54 42

The Cottage **CURS 2008-09**

ANGLÈS

MATRÍCULA OBERTA

Lucía i Mario t'esperen a
La Parellada, 16, 2n pis - Tel. 93 892 31 04
Vilafranca del Penedès
e-mail: the_cottage@ono.com

15 anys amb nosaltres